

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. novembra 1885.

Leto XV.

Sveti Benedikt.

(Iz nemškega po J. N. Vogl-u.)

Ko bil je Benedikt še mlad,
Budil ljudém ni lepih nad;
Po cestah se je vedno klátil,
Z razbojniki se tudi brátil.

Kdor je hudobneža poznal,
Od daleč vže se ga je zbal;
A on ni zmnél se veliko
Za kralja ali za vladíko.

Ko mnogo je minulo let,
Izgínil mu življenja cvet,
Pogum upada mu v starósti,
Pregreh je storil vže zadósti.

Kesati se začel divjak
Obilih svojih je napák;
Imel je v sreči hude bóje,
Obžaloval pregrehe svoje.

Poboljšán ide v samostan,
Ponižen prosi in skesan:
„Vzemite k sebi me miníhi,
Bom pokoríl se v céli tíhi.“

Miníhe pa je strah zavzel —
Saj nihče ni ga bil vesel —
In vrata hitro se zapró mu,
A on ne gre še proti dómu.

Sreé ga vedno peklo je,
In s silo dalje vleklo je;
A v samostanu se ustavi,
Kjer se pri svetem Križi pravi.

In spet potrka prav lahnó,
In spet poprosi prav gorkó;
Poprosi dobrega opata,
Da v samostan odprè mu vrata.

„Tu mnog se vže je pokoríl
In sréni mir je tu dobíl;
Sprejmite grešnika, ojoče,
Ki grehov se poboljšat hoče.“

Opata velik strah navdá,
Ko vgleđa silnega možá;
Vender mu pravi: „Jaz skesaním
Pokóre delati ne braním.“

A ker si slabo hiševal,
Drvá boš na dvorišči klál,
Z očesom v noči stražil páznim,
Sicer te kakor sužnja káznim.“

Ostane v samostanu, koj
Pričnè s hudobnim duhom boj;
Iz gostih mrež njegovih duša,
Uiti z resno voljo skuša.

Potí na dvoru ves se dan,
Da žuli krepka se mu dlan,
In ko po noči vsak počíva,
Pokója stražnik le ne vživa.

Udari ura polnoči,
Vse v samostanu mirno spi;
Le on ob zidu hodi vrta,
Zeló mu duša je potrta.

Vihar strašansko zabučí,
Pred njim pa hipoma stoji
Peklenšček črni, grozoviti,
Takó mu jame govoriti:

„Nespameten se ti mi zdiš,
Da v tem zidovji še tičiš,
In se trpinčíš brez koristi,
Da duša grehov se očisti.

O pojdi! pojdi! koj z manó,
Življenje zunaj je lepó;
Obhajal bodeš veselíce
Napivale se ti zdravíce.“

A Benedikt zavrne ga:
„Ne maram za te črnega,
Nikdar se več ti ne pridružim
Prej tebi sem, zdaj Bógu služim.“

„Oho!“ mu pravi duh na to,
Ugrè hudiču se težkó;
Če vjel kogá je v svoje mreže,
Pač tudi dobro ga zaveže.

Če nočeš biti sluga moj,
Pogúm pokaži zdaj mi svoj;
Iz večne sužnjesti pomága
Le slavna nad menoj ti zmága.

Grozíl hudobec se takó
Misleč, da ga premagal bo;
A dalje hudi ne govóri!
Junak utrjen je v pokóri.

Možá je zgrabil tujega
Bori se ž njim in suje ga;
Bori z veliko se srčnostíjo,
Bori s telesno se krepóstjo.

Močan nasprotnik je in čil,
Napél je moč vseh svojih žil;
Vse trese se, ko silovíta
Junaka v vrtu se boríta.

Bojujeta se dolgo vžé,
Da udje jima krvavé;
A dolgo v bitki tej besnéči
Nobenemu se ne posréči.

Nazadnje Benedikt je vroč
Vso svojo zbral, pokazal moč;
Na tla hudobo treščí roka,
Da trdo mu kostóvje poka.

Zdaj pa beží strašná pošast,
Bolí ga in jezí nečast;
A Benediktu ni se bati,
Da v samostan se še priklati.

In še se kaže tisti kraj,
Kjer bila se je bitka kdaj;
Pogosto ljudstvo sém potuje,
Svetnika hrabrost občuduje.

Prav za gotovo se ne zná,
Al' res hudobnega duhá
Tam zmógel Benedikt je sveti,
Če nočeš, treba ni verjeti.

Mordá poménja zlóbní duh
Pregrešnega sreá napuh,
Ki svojega ne vstavi bója,
Ki nikdar nam ne dá pokója.